

Anežka Kulveitová: Hudba a identita v tchajwanské komunitě v České republice

Bakalářská práce

Posudek vedoucího práce

Vít Zdrálek

Bakalářská práce „Hudba a identita v tchajwanské komunitě v České republice“ Anežky Kulveitové je prvním výzkumem v ČR na toto téma a jedním z nemnoha, které se tchajwanské identitě (jako odlišné od té čínské) v Česku věnují. Zároveň se řadí do dlouhé (etno)muzikologické badatelské linie zkoumající vztah hudby a identity, v jejímž rámci se rozvíjelo studium diaspor a menšin v hostitelských, resp. majoritních společnostech, a to i v Česku (viz např. práce Zity Skořepové Honzlové).

Kulveitová pro tchajwanskou komunitu v Česku volí termín transnacionální komunita, což už v úvodu ve vztahu k existující literatuře pečlivě zdůvodňuje a vymezuje se tak vůči pojmům diaspora a národnostní a etnická menšina. Na půdorysu prozkoumávání vztahu zdejších Tchajwanců k původní vlasti, hostitelské zemi a globálně sdílené kultuře pak strukturuje i svoji práci. Dospívá, nepřekvapivě, ke konstatování hybridní povahy tchajwanské hudební a zvukové kultury v Česku, ale činí tak nebanálním, popisně bohatým a teoretizujícím způsobem, který z práce činí nejen poutavé a odborně relevantní čtení, ale především záznam o povaze této transnacionální komunity v konkrétní historické situaci.

Tchajwanská komunita v Česku je totiž mladá (přeneseně i doslova), nepočtená a rapidně narůstající především v posledních letech. Vztah Tchajwanců k Česku a Čechům se přitom odvíjí od mimořádné geopolitické podpory, které se ostrovnímu státu v nesnadném vztahu s Čínou od vysokých představitelů ČR a řady jeho kulturních institucí v poslední dekádě dostává. Neopomínají však ani sepětí českých Tchajwanců s konceptem tzv. nové tchajwanské identity charakterizované důrazem na demokracii a kulturní inkluzivitu, která je typická pro politiku ostrova v posledních třech desetiletích. V tomto kontextu čte Kulveitová, sama příslušnice studované komunity bilingvní v čínštině i češtině, také studované hudební a zvukové praxe počínaje kulturou transnacionálního poslechu umožněnou globálními streamovacími platformami, přes lokální organizaci hudebních událostí směrem dovnitř (nostalgie) a vně (kulturní diplomacie) komunity, až po multisensoriální kulturní analýzu vnímání tchajwanských a českých zvukových prostředí.

Činí tak na základě kvantitativního (dotazník) a kvalitativního (rozhovory, zúčastněné pozorování) výzkumu, přičemž využívá své unikátní situovanosti, která jí jednak umožňuje s respondenty a informanty komunikovat jejich rodným jazykem (a pracovat se znalostí významové vrstevnatosti nejrůznějších emických pojmů) a jednak otevřený sociální přístup usnadněný její pozicí dcery respektované a seniorní členky komunity.

Tuto svoji situovanost reflektuje, byť jen v jakési kulturně přijatelné míře nepřekračující přijaté sociokulturní normy upravující vztahy mezi autorkou a jejími respondenty a informanty v komunitě. To na jednu stranu ponechává určitý prostor pro otázky, jako styl psaní však tato situovanost dává čtenářům zakusit kulturní perspektivu, která je sama specifickým výrazem popisované kulturní hybridity – a to ji činí jedinečnou a vypovídající i o tom, co explicitně neartikuluje.

Práce je přehledně strukturovaná, psaná kultivovaným jazykem, s precizním poznámkovým a bibliografickým aparátem a především srozumitelně pracující s celou řadou teoretických pojmů a konceptů anglofonního diskurzu. Největší hodnota práce pak podle mě spočívá v jejím až intimním zachycení hudebního a zvukového prožívání vlastní identity Tchajwanci v Česku jako specifické transnacionální komunity v konkrétním historickém momentu.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně.

V Praze 5. 9. 2024

Vít Zdrálek